

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **G.K.**
skazanego wyrokiem łącznym,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 23 lipca 2025 r.,
osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowanie w sprawie
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt II AKa 63/12,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt V K 193/11,
na podstawie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku G.K. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 czerwca 2025 r. G.K. zwrócił się o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt II AKa 63/12, utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt V K 193/11. Jako podstawę skazany przywołał „art. 540 par. 1 k.p.k.”, wskazując na „szereg błędów oraz możliwości popełnienia przestępstwa

przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga”. Do pisma skazanego dołączono także jego wcześniejszą korespondencję z dnia 27 kwietnia 2025 r. (dwa pisma) i 28 kwietnia 2025 r., w której kwestionował decyzje podejmowane w toku postępowania wykonawczego i wnosił o ustanowienie mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść osobistego wniosku skazanego (przywołanej powyżej korespondencji) wskazuje na jego oczywistą bezzasadność, co w świetle art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. skutkowało odmową jego przyjęcia.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku) w sytuacji, gdy „z treści wniosku (...) wynika jego oczywista bezzasadność”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „odmawia” oznacza, że Sąd Najwyższy jest zobligowany do przeprowadzenia kontroli osobistego wniosku strony, który wbrew art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony i podpisany przez profesjonalnego przedstawiciela procesowego, pod kątem okoliczności, na których go oparto. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania treści wniosku, w celu ustalenia możliwości jego skutecznego złożenia (por. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 51/23). Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie jest rozumiana na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego jako taka, która jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa, a sam wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15; postanowienie SN z dnia 21 grudnia 2022 r., I KO 107/22).

Analiza korespondencji G.K. jednoznacznie wskazuje, że z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Jeżeli bowiem wnioskodawca uważa, iż w toku prowadzonego postępowania doszło do popełnienia przestępstwa, to aby skutecznie powołać się na tę okoliczność w postępowaniu wznowieniowym musiałby wskazać potwierdzający ją prawomocny wyrok skazujący. *Propter falsa*

jako podstawa wznowieniowa może być skuteczna tylko wówczas, gdy czyn o jakim mowa we wniosku zostanie ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Wniosek o wznowienie postępowania powinien zatem wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 1 i § 2 k.p.k.), czego G.K. nie uczynił. Samo powołanie się na fakt popełnienia przestępstwa, złożenia w tym zakresie zawiadomienia, czy nawet toczącego się postępowania karnego, nie jest więc wystarczające dla wznowienia postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Tego rodzaju okoliczności nie mogą także być uznane za nowy dowód w sprawie w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pozostałe okoliczności wskazywane we wniosku również nie wpisują się w żadną z podstaw wznowienia określoną w rozdziale 56 k.p.k., dlatego też Sąd Najwyższy w ramach postępowania wznowieniowego nie jest władny do ich oceny. W tym zakresie bez znaczenia pozostają podnoszone przez skazanego kwestie związane z rzekomymi nieprawidłowościami w toku postępowania wykonawczego. Wszelkie czynności i decyzje podejmowane w trakcie wykonywania orzeczenia na podstawie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego w kwestii klasyfikacji do właściwego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności i określenia warunków indywidualnego oddziaływania na skazanego nie mogą być przedmiotem wznowienia (*vide* postanowienie SN z dnia 2 września 2020 r., I KO 13/20).

Z powyższych względów wniosek skazanego został oceniony jako oczywiście bezzasadny, co w świetle art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. implikowało odmowę jego przyjęcia. Powyższa okoliczność dezaktualizowała także rozpoznanie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, albowiem celem art. 545 § 3 k.p.k. jest zredukowanie zbędnych przebiegów procesowych w postępowaniu wznowieniowym w sytuacji, gdy obiektywnie brak jest podstaw do wznowienia postępowania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.]